

A M A G Y A R K Ö Z T Á R S A S Á G N E V É B E N !

A Szegedi Ítéltábla ifj. dr. Simonffy György ügyvéd által képviselt **felperes neve (címe)** felperesnek - dr. Kiss László Ügyvédi Iroda (ügyintéző dr. Kiss László ügyvéd) által képviselt **alperes neve (címe)** alperes ellen szavatossági igény érvényesítése iránt indított perében a Csongrád Megyei Bíróság 2008. szeptember 1. napján kelt 7.G.40.098/2008/12. számú ítélete ellen az alperes által 14. és 16. sorszám alatt előterjesztett fellebbezés folytán lefolytatott másodfokú eljárásban meghozta a következő

Í T É L E T E T :

Az elsőfokú bíróság ítéletét **helybenhagyja.**

Kötelezi az alperest, hogy 15 nap alatt fizessen meg a felperesnek 300.000 (Háromszázezer) Ft másodfokú perköltséget.

Az ítélet ellen fellebbezésnek helye nincs.

I N D O K O L Á S :

A peres felek hosszabb ideje üzleti kapcsolatban álltak egymással, az alperes „vázalló” minősítésű bútorlapokat vásárolt az alperestől. A megvásárolt bútorlapok egy részét harmadik személlyel kötött vállalkozási szerződés alapján a felperes beépítette, majd a megrendelő azon jelzésére, hogy a bútorlapok nem bizonyultak vízállónak, azokat ki kellett cserélnie. Ennek költsége 11.704.766 Ft volt.

A felperes kereseti kérelmében 11.704.766 Ft és perköltség megfizetésére kérte kötelezni az alperest. Az alperes hibás teljesítésére, arra hivatkozott, hogy az előzetes tájékoztatással és megrendeléssel szemben a bútorlapok nem voltak vízállóak.

Az alperes bírói felhívás ellenére - a felhívásban megjelölt határidőben, és azt követően - érdemi ellenkérelmet nem terjesztett elő. A per első tárgyalásán nem

jelent meg, kérte annak távollétében történő megtartását, és érdemi nyilatkozatának előterjesztésére további határidő engedélyezését.

Az elsőfokú bíróság mulasztásos ítéletében a kereseti kérelemmel azonos tartalommal marasztalta az alperest. Miután az első tárgyalás kitűzésével egyidejűleg - a jogkövetkezményekre történő figyelmeztetés mellett - felhívta az alperest 8 napos határidő tűzésével érdemi ellenkérelem előterjesztésére, és azt alátámasztó bizonyítékai megjelölésére, eredménytelenül, ezért kifejtette, hogy a perekben a bíróság feladata nem a felek saját érdekének érvényesítése a felek helyett, és esetlegesen akaratuk, de legalábbis nemtörődömségük ellenében, hanem a felek egyéni érdekérvényesítési lehetőségének biztosítása egy hatékony, semleges perrendben. A felelősen gondolkodó fél perbevitt jogaival, igényével ugyan szabadon rendelkezik, az előterjesztett igény valamennyi releváns szempontot kimerítő érdemi elbírálására azonban csak és kizárólag akkor tarthat alappal igényt, ha az ahhoz szükséges elengedhetetlen eljárási cselekményeket önként, megfelelő időn belül megteszi. Az alperes magatartása e követelményeknek nem felelt meg, nyilatkozatai (ellenkérelme) előterjesztésével indokolatlanul késlekedett, a tárgyaláson nem jelent meg, és írásban érdemi nyilatkozatot sem terjesztett elő, míg az ellenkérelem előterjesztésére szabott határidő meghosszabbítása iránti kérelme a Pp. 104. § /2/ bekezdése alapján nem teljesíthető, ezért a bíróság a Pp. 141. § /2/ és /6/ bekezdésében foglaltak alapján, az alperesi nyilatkozat további bevétele nélkül, az alperes magatartását a Pp. 163. § /2/ bekezdésében írtak szerint értékelve, hozta meg érdemi határozatát.

Az ítélettel szemben az alperes terjesztett elő fellebbezést, melyben kérte a megalapozatlan elsőfokú ítélet hatályon kívül helyezését, és új eljárás lefolytatását. Az érdemi ellenkérelem előterjesztésére szabott határidő elmulasztásával kapcsolatosan arra hivatkozott, hogy adminisztrációs tévedés folytán nem tudott megfelelő határidőn belül a felhívásnak eleget tenni. Jogi képviselő meghatalmazására csak röviddel a tárgyalást megelőzően került sor, így érdemi ellenkérelem előterjesztése nem volt lehetséges. Az első tárgyalásról való távolmaradást a bíróság indokolatlanul értékelte az általa levont jogkövetkezménnyel, ugyanis helyesen vagy bírósági meghagyás kibocsátására lett volna lehetőség, vagy az alperest pénzbírsággal kellett volna sújtani. Álláspontja szerint mulasztás az alperes részéről nem történt, hiszen kérte a tárgyalás távollétében való megtartását, és a kérelemből az is megállapítható, hogy szándékában állt érdemi ellenkérelem előterjesztése. A jogbiztonság alapelveire hivatkozva állította, hogy a bizonyítási eljárás mellőzése egy ilyen súlyú ügyben nem elfogadható. Az ügy érdemével kapcsolatosan megjegyezte, hogy a peres felek között már régóta fennálló gazdasági kapcsolatban soha nem merült fel probléma az alperes által szállított bútorlapokkal kapcsolatosan, és az alperesi hibás teljesítés, a felperesi kereseti kérelem megalapozottsága a becsatolt okiratok, így szakértői vélemény alapján nem állapítható meg. A bíróság elé tárt adatok alapján egyértelmű, megalapozott ítélet nem hozható.

A felperes fellebbezési ellenkérelmében az elsőfokú bíróság ítéletének helybenhagyását kérte. Rámutatott arra, hogy egy gazdálkodó szervezet

tekintetében nem fogadható el azon védekezés, hogy adminisztrációs hiba akadályozta az alperest az ellenkérelem előterjesztésében. Az alperes által meghatalmazott jogi képviselő számára a perindítást megelőző levelezésből a jogvita lényege már ismert volt, így az ellenkérelem előterjesztésének akadálya nem lett volna. Az sem helytálló, hogy bírósági meghagyást kellett volna kibocsátani, ugyanis arra csak a felperes kérelmére kerülhet sor, ezt pedig a felperes nem kérte. A pénzbírság alkalmazhatósága az alperes mulasztása miatt a per eldöntése, illetve az eljárásjogi szabályok vizsgálata szempontjából irreleváns. Alaptalan az alperes jogbiztonság elvének sérelmére való hivatkozása is, hiszen éppen ő volt az, aki megsértette a jogbiztonság elvét azzal, hogy a bírósági felhívást semmibe véve nem terjesztett elő érdemi ellenkérelmet, és ezzel azt akarta elérni, hogy a per elhúzódjon. Az alperes a jogszabályi előírások és a bírósági felhívás ellenére, az elsőfokú ítélet ismeretében még a fellebbezésében sem terjesztett elő határozott ellenkérelmet, és nem indokolta meg részletesen és alaposan a jogi álláspontját, valamint nem terjesztette elő a bizonyítékait, bizonyítási indítványait. Az elsőfokú bíróság helyesen alkalmazta a Pp. 141. § /2/ és /6/ bekezdését.

A fellebbezés **alaptalan.**

A bíróságok feladata, hogy a jogalanyok által perbevitt jogok és kötelezettségek vonatkozásában tisztességes eljárásban, ésszerű határidőn belül hozzanak döntést, mellyel a jogvitát lezárják (Pp. 1. §, valamint 2. § /1/ bekezdés). A bíróság döntési jogkörének korlátait a felek által előterjesztett kérelmek képezik (Pp. 3. § /1/ bekezdés). Mindebből következik, hogy a bíróság az előterjesztett nyilatkozatok alapján és a tisztességes eljárás elvéből következően pártatlan eljárásban, egyik fél perbeli jogait sem előnyben részesítve, ugyanakkor a per ésszerű határidőn belül történő befejezéséhez fűződő alapérdek figyelemmel tartásával köteles az ügyekben eljárni.

A Pp. 141. § /2/ bekezdése - összhangban a Pp. 8. §-ával - a jóhiszemű pervitel követelményét fogalmazza meg, ami nyilatkozatok, tényállítások megtétele tekintetében azt jelenti, hogy a fél köteles tényállításait, nyilatkozatait, bizonyítékait - a per állása szerint - a gondos és az eljárást elősegítő pervitelnek megfelelő időben előadni, illetve előterjeszteni. A Pp. 124. § /3/ bekezdése lehetővé teszi, hogy a bíróság - éppen a fenti alapelvek érvényesítése érdekében - elrendelje a tárgyalás előkészítését. Esetünkben megállapítható, hogy az alperes tárgyalás előkészítési kötelezettségének a bíróság által szabott határidőben nem tett eleget, és a bírói határidő meghosszabbítása iránt a határidő lejártát megelőzően nem is terjesztett elő kérelmet. Így helytállóan mutatott rá az elsőfokú bíróság arra, hogy ilyen feltételek mellett a nyilatkozat megtételére további határidő engedélyezése nem kérhető. Adminisztrációs hiba sem szolgálhat az alperes mulasztásának kimentésére, hiszen önhibára alapítottan a hátrányos jogkövetkezmények elhárítására, kiküszöbölésére lehetőség nincsen (BH 1991/214. számú eseti döntés). Az alperesnek érdemi ellenkérelmét - a Pp. 135-136/B. §-aira tekintettel - legkésőbb az első érdemi tárgyaláson elő kell terjesztenie. Az alperes azonban az első érdemi tárgyaláson nem

jelent meg - sem törvényes képviselője, sem jogi képviselője által képviseltetve -, és a tárgyalás elmulasztása miatt igazolással sem élt. A Pp. 136. § /1/ bekezdése csak a felperes részére teszi lehetővé, hogy a tárgyalás távollétében történő megtartását kérje,

ennek jogpolitikai indoka pedig az, hogy a felperesnek a Pp. 121. § /1/ bekezdésére figyelemmel már a keresetlevélben meg kell jelölnie tényállításait, az annak alapjául szolgáló bizonyítékokat, és a határozott kereseti kérelmét is, így a felperes távolléte eljárásjogi értelemben nem akadályozza az első érdemi tárgyalás megtartását. Csak ilyen következtetés levonására juthatunk a Pp. 136/A. § /3/ bekezdése elemzéséből is, ugyanis az egyértelműen rendelkezik az alperes mulasztásának lehetséges jogkövetkezményéről, előzetes kimentési lehetőség meghatározása nélkül (BDT 2002/600. számú eseti döntés). Mindebből következően az alperes a bírói felhívásban szereplő jogkövetkezmények alól nem mentesülhet azzal, hogy a tárgyalást megelőzően a bírósághoz eljuttatott beadványában kéri a tárgyalás távollétében történő megtartását.

Az elsőfokú bíróság helyesen vonta le az első tárgyalás elmulasztásának jogkövetkezményeit, bírósági meghagyás kibocsátásának esetünkben nem lett volna helye, arra a Pp. 136. § /2/ bekezdése alapján csak a felperes kérelmére kerülhetett volna sor. Az első tárgyalás alperesi elmulasztásának jogkövetkezményei között pénzbírság kiszabása sem jöhet szóba (BH 1991/396. számú eseti döntés), ugyanis a Pp. 8. § /3/, /4/ és /5/ bekezdésében szabályozott pénzbírság kiszabásának lehetősége általában véve a per befejezését késleltető magatartások szankcionálására teszi lehetővé pénzbírság kiszabását. Ezen általános alapelvei rendelkezésekhez képest konkrét alperesi kötelezettséget jelent az érdemi ellenkérelem előterjesztésének kötelezettsége, amelyre a fentiek szerint legkésőbb az első érdemi tárgyaláson kerülhet sor. Ha az alperes az első tárgyalás elmulasztását igazolással orvosolja, vagy érdemi ellenkérelem írásbeli előterjesztésével a meg nem jelenéshez fűződő hátrányos jogkövetkezmények alkalmazását megakadályozza, úgy magatartásához a tárgyalás elhalasztásának következménye kapcsolódik. Ha viszont érdemi ellenkérelmet felhívás ellenére sem terjeszt elő, és a tárgyalásról való távolmaradását sem lehet menthetőnek, igazolhatónak tekinteni, távollétében pedig az alperes nem is kérheti a tárgyalás megtartását, úgy az alperesi érdemi perbebocsátkozás híján a mulasztáshoz fűződő lehetséges jogkövetkezmény - megfelelő előzetes bírói tájékoztatást követően - a Pp. 141. § /2/ és /6/ bekezdésében körülírt jogkövetkezmények levonása.

A jogalkotó a Pp. 141. § /2/ és /6/ bekezdésében írt jogkövetkezmények meghatározásával a perek ésszerű határidőn belül való befejezéséhez való jogosultságot kívánta biztosítani, s e mellett éppen jogvédelmi, jogbiztonsági okokból áll fenn annak lehetősége, hogy az alperes legkésőbb az első érdemi tárgyaláson tehessen a kereseti kérelemre érdemi nyilatkozatot, terjeszthesse elő érdemi ellenkérelmét. A bírói gyakorlat is következetes abban, hogy ha az alperes az első érdemi tárgyaláson előterjeszti érdemi ellenkérelmét, úgy a Pp. 141. § /2/ és /6/ bekezdésében foglalt hátrányos jogkövetkezmények alkalmazásának helye nincsen. Esetünkben azonban az alperes sem a tárgyalás előkészítése körében a megszabott bírói határidőben, sem pedig az első érdemi tárgyaláson nem nyilatkozott, alappal számíthatott tehát arra, hogy az előzetesen adott bírói tájékoztatásnak megfelelően

lehetőség szerint egy tárgyaláson el kell bírálni (Pp. 141. § /1/ bekezdés), és a tárgyalás elhalasztására csak a törvényben meghatározott okokból kerülhet sor. Az alperes mulasztása folytán olyan helyzet nem keletkezett, ami indokolta volna a tárgyalás elhalasztását, arra pedig helyesen mutatott rá az elsőfokú bíróság, hogy a felek egyéni érdekeinek érvényesítésére és a jogvita súlyára, vagy bármely más vélt alperesi érdekre hivatkozással, a kötelezettségszegő magatartás támogatásával a jogvita indokolatlan elhúzódása lehetőségének megteremtése semmiképpen sem lehet a bíróság feladata.

A fentiekre figyelemmel megállapítható, hogy a fellebbezésében hivatkozott okok alapján az alperes a mulasztása miatt beálló törvényi jogkövetkezmények alkalmazása alól nem mentesülhet. Azt az elsőfokú bíróság is hangsúlyozta, hogy az érdemi perbe bocsátkozás híján, az alperes mulasztását értékelve hozott döntést, így a csupán a fellebbezésben előadott, de érdemi ellenkérelemnek még mindig nem tekinthető alperesi hivatkozásoknak a per érdemével kapcsolatosan a Pp. 235. § /1/ bekezdése és a Pp. 141. § /6/ bekezdése alapján relevanciája nem lehet (BH 2003/2004., BDT 2001/386., BDT 2000/177. és BDT 2000/176. számú eseti döntések). Ezért az ítélőtábla az elsőfokú bíróság ítéletét a Pp. 253. § /2/ bekezdése alapján helybenhagyta. Az alperes a másodfokú eljárás során is pervesztes lett, ezért a Pp. 78. § /1/ bekezdése alapján perköltség megfizetésére köteles, melynek összege áll a felperes jogi képviselőjével kapcsolatosan felmerült, és az ítélőtábla által a 32/2003. (VIII. 22.) IM számú rendelet 3. § /2/ bekezdés a./ és b./ pontja, valamint /5/ és /6/ bekezdése, illetve 4/A. § /1/ bekezdése alapján megállapított, a felperesi jogi képviselő által a másodfokú eljárásban kifejtett munkával is arányban álló 250.000 Ft + 20 % ÁFA mértékű ügyvédi munkadíjból.

Szeged, 2009. február 16. napján

Dr. Kissné dr. Koch Ágnes sk.	Dr. Simonné dr. Gombos Katalin sk.	Dr. Kiss Gabriella sk.
a tanács elnöke	előadó bíró	táblabíró